

Не ги л' икупиха? Една ли само мъртва
Робия виждашъ ти прѣзъ низъ отъ вѣкове?
Отъ робско млѣко ли сме ние синове
Вскърмени? Рабски духъ ли нази ни отхрани?
Виждь, взри се въ нашта грждь отрупана съсъ рани,
И, ако мож', смѣтни безбройниятъ ни брой —
По твойтѣ върхове и добри и усой
Найдоха сладка смъртъ на робитѣ чедата,
Но подновиха тѣ ходѣтъ на врѣмената!
Наставатъ нови дни — тъмата ясенъ свѣтъ
Ще замѣни. . . . Хвърли ти бащинский си гледъ
Къмъ Срѣдната Гора, царица на горитѣ,
Чуй звѣнъ отъ мечове, чуй пѣсень на пѣснитѣ —
Летятъ дружини по дружини тамъ на пѣтъ, —
И ний сами летимъ къмъ онзи славенъ кѣтъ,
Кждѣто сѣтенъ пѣтъ отсждатъ сждба свята
Юнашкитѣ сѣрдца на наштѣ живи братя. . . .»

Замлъкна гордий гласъ въ незнайни далнини
И само екотъ глухъ въ надзвѣздни висини,
Като въздишка се болезнено пронесе. . . .
И своятъ погледъ гордъ Балканътъ старъ унесе
На сѣнкитѣ подиръ метежний воленъ рой —
И въ блѣнъ пророчески чело наведе той.

1 Юний 1896.